

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 11 sierpnia 2026 r.

Poz. 3150

Podpisany przez:
Monika Barszcz-Chodkowska
Data: 11.08.2026 13:44:16

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE Nr P.II.4131.2.312.26

WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 29 lipca 2026 r.

Na podstawie art. 85, art. 86 i art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2026 r., poz. 662)

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały Nr XXVI/36/2026 Rady Gminy Radymno z dnia 11 czerwca 2026 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nr 1/2025 w miejscowości Młyny.

Uzasadnienie

Rada Gminy Radymno podjęła w dniu 11 czerwca 2026 r. uchwałę Nr XXVI/36/2026 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nr 1/2025 w miejscowości Młyny.

Przeprowadzona przez organ nadzoru analiza uchwały wykazała, że jej regulacje naruszają obowiązujące przepisy prawa. Z uwagi na treści zawarte w tej uchwale, organ nadzoru pismem z dnia 22 lipca 2026 r. zawiadomił o wszczęciu postępowania nadzorczego.

Mając na względzie powyższe, należy stwierdzić co następuje.

Rada Gminy Radymno zainicjowała proces sporządzania planu miejscowego uchwałą Nr XIV/29/2025 z dnia 25 kwietnia 2025 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania nr 1/2025 w miejscowości Młyny, a zatem zastosowanie znajdzie ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r. poz. 538 z późn. zm) oraz rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. 2021 r., poz. 2404 z późn. zm.).

Podstawy nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ustawodawca wskazał w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z jego treścią, istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części.

Przeprowadzona ocena zgodności z prawem zaskarżonej uchwały, tj. pod kątem przepisu art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, skutkowałą stwierdzeniem, że Rada Gminy Radymno, uchwalając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, naruszyła w sposób istotny następujące przepisy prawa.

W § 9 pkt 3 badanej uchwały zawarto zapis o możliwości prowadzenia robót budowlanych polegających na budowie, rozbudowie, przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektów oraz urządzeń budowlanych infrastruktury technicznej, a także zmianie przebiegu sieci, lokalizacji nowych sieci, obiektów i urządzeń infrastruktury, miejsc przyłączenia sieci do zasilania, w sposób nie kolidujący z innymi ustaleniami planu, który jest nieprawidłowy, gdyż umożliwia budowę np. sieci gazowych wysokiego ciśnienia, a te bezwzględnie wymagają wyznaczenia stref kontrolowanych zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia

26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz.U. z 2013 r. poz. 640) i ustalenia w nich odpowiednich zasad zagospodarowania. W związku z powyższym, jeżeli w planie miejscowym dopuszczono możliwość budowy sieci gazowych, dla których obowiązkowo wyznacza się strefy kontrolowane o określonych zasadach zagospodarowania terenu, to obligatoryjnie plan miejscowy określać powinien dokładny przebieg takich sieci, aby w ramach prawa powszechnie obowiązującego wskazane było na jakim obszarze, jakie zasady zagospodarowania terenu obowiązują. Podkreślić trzeba, że przepisy rozporządzeń, jako aktów wykonawczych do ustaw i aktów powszechnie obowiązujących, powinny być bezwzględnie brane pod uwagę przy tworzeniu aktów prawa miejscowego, w tym miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (por. wyrok NSA z dnia 14 listopada 2023 r., sygn. akt II OSK 381/21).

Odnosząc się do dokumentacji prac planistycznych, organ nadzoru wskazuje, iż brak jest dowodu potwierdzającego doręczenie zawiadomienia o podjęciu uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego oraz wystąpienie o uzgodnienie projektu planu miejscowego do Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, w związku z lokalizacją na obszarze objętym planem stanowisk archeologicznych. Ponadto brak jest uzgodnienia projektu planu przez Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. W konsekwencji tego, w dokumentacji planistycznej brak jest dowodu potwierdzenia dokonania czynności wymaganych na podstawie art. 17 pkt 6 lit. b tiret ósme ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Kolejno, dokumentacja planistyczna nie zawiera raportu podsumowującego przebieg konsultacji społecznych, o którym mowa w art. 8k ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, stosownie do jej art. 17 pkt 14. Jak wynika z art. 8k ust. 2 tej ustawy, przed przedstawieniem radzie gminy projektu aktu planowania przestrzennego opracowuje się raport podsumowujący przebieg konsultacji społecznych, zawierający w szczególności wykaz zgłoszonych uwag wraz z propozycją ich rozpatrzenia i uzasadnieniem oraz protokoły z czynności przeprowadzonych w ramach konsultacji. Zgodnie z art. 17 pkt 14 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wójt, burmistrz albo prezydent miasta po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego, kolejno podejmuje określone w tym przepisie czynności, w tym przedstawia radzie gminy projekt planu miejscowego wraz z raportem, o którym mowa w jej art. 8k ust. 2.

Zdaniem organu nadzoru również przedstawione kserokopie dokumentacji planistycznej (nieuwierzytelnione), nie stanowią dokumentacji, o której mowa w art. 20 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i nie pozwalają na potwierdzenie prawidłowości przeprowadzonej procedury planistycznej.

Powyżej opisane uchybienie w analizowanej uchwale należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń zasad i trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, które powodują jej nieważność zgodnie z art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przepis ten ustanawia dwie przesłanki zgodności z prawem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego: materialnoprawną – uwzględnienie zasad sporządzania planu; formalnoprawną – zachowanie procedury sporządzania planu oraz właściwości organów w tym zakresie (por. wyrok NSA z dnia 11 września 2008 r. o sygn. akt II OSK 215/08). Ostatnia z wymienionych przesłanek odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia miejscowego planu, poczynwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzenia planu, a skończywszy na jego uchwaleniu. Pojęcie zasad sporządzania planu należy natomiast wiązać ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc jego zawartością (część tekstowa, graficzna i załączniki), przyjętych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej (por. wyrok NSA z dnia 10 czerwca 2025 r. o sygn. akt II OSK 2631/22). Wskazanie w powyższym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do wniosku, że przepis ten stanowi *lex specialis* wobec art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Oznacza to, że rozstrzygnięcia nadzorcze wojewody albo orzeczenie sądu administracyjnego stwierdzające nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są wydawane w przypadku zajścia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Jednocześnie organ nadzoru zwraca uwagę na nieistotne naruszenia prawa w rozumieniu w/w przepisu.

W § 1 ust. 2 przedmiotowej uchwały, niewłaściwie, jako integralną część niniejszego aktu, wskazano rozstrzygnięcie o sposobie realizacji zapianych w planie inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy oraz zasadach ich finansowania. Stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy

o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną. W związku z powyższym, oba te elementy stanowią integralne, równorzędne części planu. Natomiast w/w rozstrzygnięcia stanowią wypełnienie dyspozycji art. 20 ust. 1 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, lecz nie są nierozdzielalnymi elementami planu miejscowego, równorzędnymi z częścią tekstową i graficzną.

Organ nadzoru wskazuje, że część zapisów planu jest niewłaściwa i nie spełnia wymogów określonych w § 4 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ponieważ nie zawiera nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów. Równocześnie zapisy te są niezgodne z § 4 i § 11 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2026 r. poz. 300), gdyż zawierają informacje nie mające charakteru normy przepisu prawa, lecz stanowiące treści informacyjne (m.in. § 6 pkt 1) oraz odwołania do przepisów odrębnych (m.in. § 9 pkt 5 lit. c i d, § 9 pkt 6 lit. b; § 9 pkt 7 lit. d, § 9 pkt 8 lit. b, § 9 pkt 10 lit. c, § 9 pkt 11 lit. b).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul. Kraszewskiego 4A za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO

Magdalena Kryczka

DYREKTOR WYDZIAŁU PRAWNEGO I NADZORU